

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΔΟΡΘΕΑΣ ΠΑΡΚΕΡ



ΘΕΕ ΜΟΥ, ΤΙ ΕΚΑΝΑ !...

Ο Τζών, το ασυλόγιστο γεροντοπαλιγγαρο, άνοιξε τα μάτια του, έπιασε το κεφάλι του με τα δύο του χέρια και ξαφνιάστηκε βλέποντας πως βρισκότανε κα-

θισμένος σε μία πολυθρόνα.

—Θεέ μου! τι έκανα!... έφημίρισε.

Μία κομπή νέα, που καθότανε σ' ένα ντιβάνι, λίγο παραπέρα, τού χαμογέλασε.

— Πώς είσαι τώρα, Τζών; τόν ερώτησε.

— Δέν είμαι διόλου καλά... Ξάπνωσά άρχα τ' άπόγευμα —θά ήταν ή ώρα 5. Μά έννοιση, και νουθό άκουσα, τ' κεφάλι μου βαρέ σάν μολύβι... Έχω άκουσι την έντίεσι, ότι παρκαλούθησά χθές κακιιά ήρητικη και άδουσα τανιά... Άσπαρψά τώρα κι έγω ό ίδιος πως βρέθησα σ' αυτή την πολυθρόνα... Ήταν όμοιο έξόκεινο... "Υστερ" άπ' τ' μεθισι που έκανα χθές!...

— Δέν μου είπες, Τζών, έπέμεινε ή Μόντ, πως είσαι τώρα;

— Έτσι κι' έτσι...

— Μήπως θέλεις κανένα ούισκι για νά ανελέηθης;

— Στο σπίτι τού χρενασιμένου δέν μιλούν για σπογι, αγαπητό μου παιδί! "Υστερ" άπ' αυτό που έπαθα χθές, νά μην καταλοβάνω δηλαδή τί κανό, άφωξίτηκα νά μην ξαναβάλω στο στόμα μου άλκοολ... — Έλα, καμίνε, μην είσαι άπεροβολικός! είπτε ή Μόντ γελώντας, Δέν έκανες και κανένα έγκλημα, Ήπιες λιγάκι περισσότερο. Αυτό ήταν όλο.

— Κίτταζε τί άφηρημένος που είμαι! Αποσιώνωσά νά σ' εχαρασιήσω έπειδή ήρθες νά δής πως είμαι...

— Άσπείρα πράγματα. Ή άλήθεια είναι, ότι έφοδόμην μίπως σ' έπειραζε τ' μεθισι. Άλλά με μεγάλη μου χαρά βλέπω τώρα, ότι είσαι φρεσος και άροσερός!...

— Ένας λόγος είναι αυτός... έφημίρισε ό Τζών, πιάνοντας και πάλι τ' κεφάλι του. Έν πάση περιπτώσει, σ' εχαρασιτά, Μόντ.

— Διαισεδέσαστε περίφημα χθές τ' βράδι...

— Δέν θυμάμαι τίποτε!

— Πώς δέν θυμάσαι!... Δέν είχαμε πάει όλοι μαζί, φεύγοντας άπό τ' σπίτι τής "Έλμορ, στο μπαρ «Πρόσινος Παντικός»;

— Ναι, καλιά λές!... είπτε τότε ό Τζών, άφωξίοντας νά συγκεντρώνη τις άναμνήσεις του.

— Κι' έτσι, φταχέ μου φίλε, έμεινωση για καλιά...

— Έτσι φαίνεται!

— Πρόκει όμοιο νά ξέρης ότι ήσων πολύ διασκεδαστικός...

— Τ' φαντάζομαι! Θά γελούσατε όλοι εις βάρος μου!

— Παρακαλώ! Γελούσαμε με τ' ξέπιστα άσπείρα σου.

— Άς τ' πάρουμε κι' έτσι τ' πράγμα! Δέν μου λές, άλήθεια, τί έκανα χθές τ' βράδι;

— Έν πρώτους, έθωσες δύο μπάτσους στόν Νιζ.

— Εμπάτσουσα έγω τόν Νιζ, τόν καλύτερο φίλο μου; 'Αδύνατο!...

— Τι αδύνατο, άφού τ' μάγουλά του θά έχουν άκούμα τ' σημάδια...

— Και γιατί τόν εμπάτσουσα;

— Έπειδή έκανε κόρτε τής "Έβελιν...

— Καλιά, και τί ν' ένδιαφέρει ενένα άν ό Νιζ κάνει κόρτε τής "Έβελιν; Ακασιόμια τ'ν δέν είναι;

— Έξωσι κι' έγω! Τ' γεγονός είναι ότι σου κακοφάνηκε τ' φερόμιο τ'ν και τ'ν άσπαρψες δύο σκαμπάκια!

Ο Τζών ξαναπιασε τ' κεφάλι του κι' άρχισε νά βογγάη;

— Θεέ μου! τί έκανα!... Φαντάζομαι τί μεθισι θά είχα!

Ή Μόντ έφωξε τότε ένα ποηρό βλέμμα στόν Τζών και άρχισε νά σφυρίξη ένα' εύθωπο τραγοδι.

— Κάνε μου τ' ή χάρι, Μόντ, τής είπτε σε λίγο ό Τζών, και διηγήσου μου τί άκριβώς συνέβη χθές τ' βράδι. Πολύ φοβάμαι μίπως έκανα και άλλες γκάφες, τίς όποιες δέν θυμάμαι τώρα!

— Θυμάσαι πως έφίλησες τ' γκαρσόνι που μ'άς σεβριόριζε;

— Όχι!

— Θυμάσαι πως τ' παρκαλέσες νά περάσι άπό τ' σπίτι σου νά τ'ν δώσις τ'ν διεύθυνσι του όδοντογιατρού σου και νά πάη νά βουλώση ένα τρύπιό δόντι τ'ν;

— Όχι!

— Θυμάσαι ότι τ'ν χάρισες, παρά τίς άντιρρήσεις μας, τ' μαλαματένιο σου ρολόι;

— Τού έχάρισα τ' ρολόι μου;

— Ναι!

— Θεέ μου! τί έκανα! έφημίρισε και πάλιν ό Τζών, αφίγγοντας με άτελεισίαν τ' κεφάλι του.

— Δέν ξέρω τί γνώμη έσχημάτισαν οι άλλοι... είπτε ή Μόντ, ένθ καθότανε σε μία καρέκλα δίπλα στην πολυθρόνα τού Τζών, ένθ όμοιο σε βήρα πολύ χαροτωμένος...

— Μά τί λές τώρα, παιδί μου!...

— Ναι, ναι!... Και ύστερ" άρχισες νά λες όσόνενα τ' όδιο τραγοδι... Μά θά τ' είπτες πενήντα φορές...

— Ποιά τραγοδι ήταν αυτό;

— "Πώς μ' άρέσουν ή μανιάνες με τίς φλοδές!..."

— Ελτα ένθ αυτό τ' τραγοδι;

— Πενήντα φορές, σου λέω!

— Τ' μόνο τραγοδι που άντιπαθώ! Και τ' είπα πενήντα φορές! Δέν ήξερα τί έκανα άπ' τ' μεθισι μου... Συναμνήσι, Μόντ, συνέχισες, σε παρακαλώ...

— Τι νά συνεχίσω;

— Θέλω νά ρού πής τί άλλες γκάφες έκανα...

— Κατόπι έλπίρησις; Ένα σεβαστό κούριο, που καθόταν στο άντικρινό τραπέζι, και τ'ν είπες νά βγάλη τ'ν γκαβάτα του, έπειδή δέν σου άρεσε τ'ν χρώμα τ'ν;

— Ελτα ένθ τέτοιο πράγμα σ' ένα άγνωστό μου κούριο;

— Τ' είπες, Και έπέμεινε, Τ'ν κούριο ό σεβαστός κούριος σε παρακαλόσε νά τ'ν άφωξίς ήσυχο! Έπ' έπέμεινε νά σημοσφοδή με τ'ν άπαιτήσι σου...

— Και τί έγινε ύστερα;

— Ύστερα, βλέποντας ότι άρχισες νά τ'ν παρασευλιώνης, σε τραβήξαμε όλοι και σε βγάλαιμε έξω άπό τ' μπαρ...

— ... Σάν μικρό παιδί! διέκοψε ό Τζών Σάν μικρό παιδί, που δέν καθίσει φρόνιμα και τ'ν τραβούσι οι μεγάλοι άπό τ' χέρι... Που κατάνησα!... Θεέ μου! Τι έκανα!...

— Έλα τώρα, γιατί συγχύζουσι με τέτοια άσημάντα πράγματα;

— Και τί έγινε ύστερα;

— Ύστερα, χάρως ή παρέα μας... Οι άλλοι πήγαν στο σπίτι τους κι' ένθ σ' έβάλω σ' ένα αυτοκίνητο νά πάμε νά κανώμε μία βόλτα... Φαντάζομην ότι ό νυχτερινός άέρας θά σου έκανε καλό... Δέν πιστεύω νά μη θυμάσι τόν νυχτερινό αυτό περιπτώ μου...

— Δέν τόν θυμάμαι, νά σε χαρώ!

— Αυτό δέν με καλοκαίνει διόλου, Τζών!...

— Αυτή είναι ή άλήθεια, Μόντ...

— Άς είνε... Τ' γεγονός είναι ότι έκάνανε ένα θαυμάσιο περίπατο. Ή νύχτα ήταν ξέπασια... Τ' άσπείρα εντάλιζαν στόν ουρανό... Και, ξαφνικά, Τζών...

— Μήπως έκανα κακιιά άλλη γκάφα;

— Όχι! Μοι' έξομολογήθης τόν έρωτά σου!

— Ά!...!

— Ναι! Μοι' είπες ότι μ' αγαπάς, ότι με λατρεύεις, ότι είμαι ή μοναδική σου σκέψις...

— Ό!...!

— Μοι' είπες, ότι ή μεγαλειότερη έπιθυμία τής ζωής σου ήταν νά εννοθώμε!...

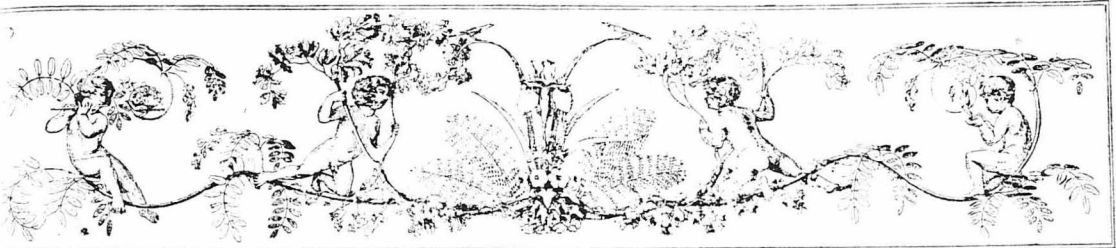
— Ί!...!

— Τότε κι' ένθ σου έξομολογήθηκα τ'ν αγάπη μου! Αυτό δέν σου



— Θεέ μου, τί έκανα!... φώναζε μ' άπελπισία ό Τζών.

— Μοι' είπες, ότι μ' αγαπάς, ότι με λατρεύεις, ότι είμαι ή μοναδική σου σκέψις... — Ό!...! — Μοι' είπες, ότι ή μεγαλειότερη έπιθυμία τής ζωής σου ήταν νά εννοθώμε!... — Ί!...! — Τότε κι' ένθ σου έξομολογήθηκα τ'ν αγάπη μου! Αυτό δέν σου



ΕΝΑ ΒΛΕΜΜΑ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Δημ. Ράλλης και ο Σουλτάν Χαμίτ. Ποιός ήταν πραγματικός Βασιλεύς των Έλλήνων. Ένα δίδεν άστείο του Χαμίτ. Στο Βαλτέτσι. Οι κρεουργημένοι Έλληνες. Τα ύπερβα λέγια του Κελοκοτρώνη. Η δολοφονία του Καποδίστρια. Τα εύρηλαχτα του σκυλιού του Κυβερνήτου. Η φουστανέλλα του Έθναος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Επισκέψεις Έλλήνων Προσθητοργών και άπόπειρες όριστικής συμφιλίωσης Τούρκων και Έλλήνων έγιναν και άλλοτε, όπως τώρα η Βενιζέλου, αλλά δεν έπέτυχαν.

Στά 1875 μάλιστα επί προσθητοργίας Έπαμεινώνδα Δεληγιώργη υπηλλάγησαν για πρώτη φορά, και παράσημα μεταξύ του Σουλτάνου και του Βασιλέως Γεωργίου.

Επίσης έπισκέφθησαν την Κων/πολιό ο μακαρίτης Θ. Δεληγιάννης επί Άβδουλ Χαμίτ και ο άσημνητος Ράλλης κατόπιν, γενόμενος κακός εις άρχουσιν στο Γ.Υ.Δ.Σ.

Ο Χαμίτ δέχτηκε τον Ράλλη με μεγάλη φιλοφροσύνη και του έδωσε και μία άδαμαντοκόλλητη τουαλιέρα.

Κατά τη συνομιλία δέ που έπακολούθησε μεταξύ τους, ο Σουλτάνος του έλεγε: Έναν τόνο μεταξύ σου και άμου :

— Βασιλεύς των Έλλήνων δεν είνε Γεώργιος ο Α΄, αλλά εγώ. Εκείνος ή δύναση εκατομμύρια ύπάρχουν, ενώ δικό μου Έλληνες ύπάρκουν άνέχροντοι πέντε εκατομμύρια... *

Κατά τη μάχη του Βαλτεσίου, οι Τούκοι σκότωσαν δύο Έλληνες και κακοματιάσαν τα σώματά τους.

Όταν λοιπόν έπειτα από τη μάχη, Έλληνες έπαναστάτες είδαν τους σκοτωμένους, ασυνηθιστοί, καθώς ήταν από μικρά, δεν ήθελαν να τους πλησιάσουν ή να τους θάψουν.

— Εκτερινάσαμε από τον φόβο μας, είπαμε σχετικώς ο Φωτάκος, γιατί πρώτη φορά βλέπαμε σκοτωμένους ανθρώπους. Ο Κολοκοτρώνης όμως για να έξεί ένθαρσύνη έμαζώξε τα κομμάτια των νεκρών και φώναξε στους στρατιώτες :

— Αυτοί βρέ είνε άγιοι, γιατί σκοτωθήκαν για την πατρίδα και θα πάνε στον παράδεισο. Γιατί λοιπόν τους φροδάστε ;

Τα λόγια αυτά του Κολοκοτρώνη συγκίνησαν τους Έλληνες, οι όποιοι έξελαν άμείσους κι Έθναον τοις δύο χρεουργημένους πολεμιστάς.

Το έλεγα ποτέ ! Άλλ' ή νύχτα ήταν τόσο μαγευτική και τα λόγια που μου φηρούσε στ' αυτί ήταν τόσο γλυκά και παθητικά, άποτε δεν ήπόρεσα ν' άντισταθώ...

— Ε !...
— Ναι ! Και όταν με παρεκάλεσε να γίνω γυναίκα σου, σου άπάντησα...
— Τι μου άπάντησες ;
— Ναι !
— Μου άπάντησες ναι !
— Αμφιβάλλεις ;
— Κι' εγώ τί σου είπα ;
— Μου είπες μιλώντας σχεδόν από χαρά, ότι την ερχόμενη έβδομάδα θα γίνονυ οι άρχαίονες μας...
Τότε ο Τζών ξανάπασε τó κεφάλι του και φώναξε με μεγαλή- τηρη άτελειπια :
— Θεέ μου ! Τι έθνανα !...
ΑΔΡΟΘΕΑ ΠΑΡΚΕΡ

Στά 1902 ζούσαν άζομα στην Άθήνα, ο Ίωάννης Βιτάλης, άπόστρατος λοχαγός του ίπικου, ήλικίας 95 ετών, και ή σύζυγός του Πολυξένη, κόρη του γραμματέως του Καποδίστρια Ζωικοπούλου.

Ο Βιτάλης είχε παρασεί ο ίδιος κατά την δολοφονία του Κυβερνήτου, ή δέ γυναίκα του διηγόταν τό έξής περιστατικό σχετι- κώς :

— Όλη εκείνη τη μαύρη νύχτα, τη νύχτα του Σαββάτου, την παραμονή της δολοφονίας, ο σκύλος του Κυβερνήτη, ένα πολύ ξυ- λυνο ζώο, έβλαψε άδιάδοτα. Έβλαψε κι' έσουξε, σαν να μοιρολο- γούσε από πόν το δυστυχημένο τον άφέντη του. Κι' όταν ξημέρω- σε ή Κυριακή κι' ο πατριότα-Γιάννης (έ- ται έλεγε τον Καποδίστρια ή γρηή Πολυξένη), κήνησε για την έκκλησία, τό κα- κόμοιο τό σκύλι τον τράβαγε άπ' τό ρού- χο και δέν τον άφινε να φύγει. Αυτός όμως δέν τον άκουσε και πήγε. Σέ λίγο του ριζανε κι' ή σφαίρα τον βρήκε στο κε- φάλι, μέσα στο μυαλό. Γι' αυτό λέει και τό τραγούδι :

«Τό νού σου, Καποδίστρια, θεοποιούσαν όλοι, τό νού σου πρωτοχτύπησε, ταλαίπωρε, τό βόλι...» *

Ο Όθων πρωτοφόρεσε φουστανέλλα στις 25 Ιανουαρίου 1836. Λέγεται μάλι- στα ότι ο άειμνητος βασιλεύς παρακινή- θηκε σ' αυτό από τον πατέρα του, ο ό- ποίος όταν κατέβηκε στην Έλλάδα του έκανε παρατηρήσεις, γιατί δέν φορούσε ελληνική στολή και έξακολουθούσε να δι- ατηρή τη βασιαική.

Ο Όθων λοιπόν άποφάσισε να πα- ραγγείλη μία φουστανέλλα, αλλά δυστυ- χώς στάς Άθήνας δέν ύπάρχε τότε κα- τάλληλος ράφτης και ποιικλήτης.

Τότε ο Άγγλος κυβερνήτης της φρε- γάτας «Μηδείας» Austin διέθεσε τό πλοίο του και μετέφερε ο ίδιος στάς Άθήνας από τό Ναύκλιο τον περίφημο έλληνορά- φτη της εποχής Σταύρο Κοσμίδα, ο ό- ποίος και κατασκεύασε την βασιλική φου- στανέλλα.

Κάποτε ο ήθλοποιός Άλιμπράντης—να ζή άραγε σήμερα—άποφάσισε να κάνει ένα καλλιτεχνικό τουρνέ στη... Ρωσία. Χωρίς δέ να έζη... θίασο, έτύπισε μεγάλη άφις, μετέβαλε τ' όνομά του εις Λοίην, Μαφθονοδρομίον, και απαρχαι- στησε μία ήμέρα για την Όδησό.

Έκει έγένισε την πόλι από μεγάλα προγράμματα, τα όποια ά- νήγγελλαν την εμφάνισι του επί σκηνης με... φουστανέλλες !

Όταν ήλθε όμως τό βράδυ ο άμιασταίον Λοίης δέν εβρισκε τη... φουστανέλλα του κι' έτσι ή παράστασις άνεβλήθη.

Την επομένη δέ έγένετο γνωστόν, ότι τη φουστανέλλα του Ά- λιμπράντη την είχε... κατάχει ο Ξενοδόχος του, έναντι άπληρώτου λογαριασμού !...

ΣΤΙΧΟΙ
ΘΛΙΨΗ
Είχαμε καθήσει στην κορφή ψηλά κι' άστρα ήταν ψηλά, άστρα ήταν πολλά, άστρα κι' έχουν σήσεις. Είχαμε καθήσει στην ακρογιαλιά, και ήταν σιγαλιά και ήταν πουλιά, κι' έχουν σπερνογύσει. Και ήταν στην καρδιά ρόδα στην καρδιά άχ άνταπημένη, τώρα μία ευωδία, θλίψη στή καρδιά μοναχά άπομείνει.
Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ